

— Ако не пусна свинята, ще ми пати главата, помислилъ волътъ и отворилъ вратата.

Свинята влѣзла и се сгрѣла и развеселила.

Ето слѣдъ нея иде дългошийка гжска, тропа на вратата и съска:

— Кой тропа на вратата?

— Азъ — твоята комшийка позната — гжска дългошийка. Отвори ми да се сгрѣя и почина, че отъ студъ ще загина!

— Кой мека перушина има, не се бои отъ зима. Главата си подъ крилце ще закриешъ и не ще загинешъ.

Гжската довела и другаря си — пѣтела.

— Отвори ни, че съ пѣтела зло голѣмо ще ти сторимъ — покрива на колибата ще разкриемъ и съборимъ.

Волътъ помислилъ малко, па му станало жалко за другарката позната, що чака на вратата. Отворилъ ѝ, а тя въвела и другаря си пѣтела.

Така старата дружина пакъ се събра и си отпочина.

Но гордиятъ пѣтелъ, шомъ се стоплилъ, запѣлъ, та долътъ заехтѣлъ.

А близко въ една тръница се крила лисица. Чула гласа на пѣтела и закуска сладка ѝ се дощѣла. Затекла се при колибата, назърнала и назадъ се повърнала.

— Какъ ли тукъ да се вмъкна и салъ пѣтела да измъкна? — на ума си рекла и къмъ гората се затекла. Намислила да намѣри другари, опитни и стари да ѝ отворятъ вратата, да си промъкне салъ главата.

И отишла при вълчо и мецана и казала засмяна:

— Край близкия долъ за тебъ, мецано, има волъ, за тебъ, вълчо — виторогъ овенъ, а за менъ — пѣтелъ съ гребенъ червенъ. Помогнете да отворя вратата и добръ ще ви заплатя.

И ето тримата другари опитни и стари прѣдъ колибата чакатъ и жби за ловъ тракатъ.

— Отвори, мецано, вратата, да си завра главата! каза лисана и драго ѝ стана.

Мецана налегнала вратата и ги отворила, а лиса полетѣла да улови пѣтела.